

«Εὐγενεστάτη κυρία» εἶπεν ὁ Ὀδων μὲ ἥσυχον ὕφος εἰς τὴν κυρίαν ταγματάρχου. «Ἐκ τῶν συχνῶν μου ἐπισκέψεων ὑὰ ἐνοήσατε βεβαίως ὅτι ἡ σεβαστή μοι οἰκογένειά σας ἔχει δι' ἐμὲ ἰδιαίτερόν τι θέλητρον ὅπερ μὲ προσελκύει. Κατὰ συμβουλὴν τοῦ φίλου μου Πύτσωφ διέκοψα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὰς ἐπισκέψεις μου, πρῶτον μὲν διὰ νὰ δοκιμάσω καὶ πάλιν τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθήματός μου, καὶ δευτέρον διὰ νὰ ἀφήσω καὶ εἰς τὴν δεσποινίδα καιρὸν νὰ ἐξετάσῃ τὴν καρδίαν της. Τώρα δέ, ἀφοῦ ἐπέισθην πλέον μετὰ βεβαιότητος ὅτι μόνη ἡ ἐρασμιωτάτη δεσποινίς, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχὴ τὸν βίον μου, ἦλθα μὲ ὄλον τὸ θάρρος νὰ σᾶς . . .»

«Παρακαλῶ, μίαν στιγμὴν, κύριε Μάινχαους,» ὑπέλαβεν ἡ κυρία ταγματάρχου, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον προσελάβανεν αἰετοτε ψυχροτέραν ἑκφρασιν. «Νομίζω ὅτι εἶνε καλῆτερον, αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε, νὰ τὰ συζητήσωμεν μόνοι μας.»

Αἱ δύο νεάνιδες ἐσηκώθησαν ἀμέσως καὶ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ δωματίου.

«Κύριε Μάινχαους,» ἐπανελάβε τότε ἡ κυρία ταγματάρχου μετὰ παγετώδους ψυχρότητος, «ὁ ἀνεψιός μου, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς φὸν Μόρτελ, σᾶς ἔφερεν ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ σᾶς ἐσύστησεν εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν θυγατέρα μου. Αὕτη ἡ σύστασις μᾶς ἐπέβαλε τὴν υποχρέωσιν καὶ τὸ καθήκον, νὰ σᾶς ὑποδεχώμεθα πάντοτε μετὰ τῆς δεούσης φιλοφροσύνης. Ἄν ἡ φιλοφροσύνη μας αὕτη σᾶς ἐνέπνευσεν ἐλπίδας ἀπατηλὰς καὶ ἀνεκπληρώτους, λυποῦμαι πολὺ. Ὁ σύζυγος τῆς θυγατρὸς μου ὀφείλει νὰ ἔχῃ τοὺς ἀπαιτούμενους τίτλους τῆς εὐγενείας.»

«Νομίζω, εὐγενεστάτη κυρία,» εἶπεν ὁ Ὀδων μετὰ ἐλαφροῦ μειδιάματος «ὅτι ἀναχωρεῖτε ἐξ ὑποδέσεως ἐντελῶς πεπλανημένης. Ἐγὼ οὐδαμῶς ἐσκέφθην νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς εὐγενεστάτης θυγατρὸς σας.»

Ἡ κυρία προσητένισεν αὐτὸν ἄφωνος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

«Δὲν ζητεῖτε τὴν Φλώραν;» ἐφέλλισε μετὰ ταῦτα.

«Οὐδαμῶς! Ἀλλὰ ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος φὸν Ρέγκεν, τῆς ἀνεψιάς σας, ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀποκρούσετε.»

Ἡ κυρία ταγματάρχου ἦτο τόσον ἐκπληκτος, ὥστε ὁ Ὀδων μετὰ δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά.

«Εἶνε λοιπὸν παρεννόησις ἐκ μέρους μου» ὑπέλαβεν ἡ κυρία καὶ προσέλαβεν ἀμέσως φιλόφρονα ὄψιν, στραφείσα δὲ ταχέως πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας, ὅπισθεν τῆς ὁποίας εἶχον γεῖνῃ ἄφαντοι αἱ δύο νεάνιδες, καὶ ἀνοίξασα αὐτήν, ἐφώναζε. «Ἐλᾶτε μέσα, γρήγορα, κόρες μου.»

Αἱ δύο νεάνιδες ἐνεφανίσθησαν μετὰ λίαν ἐκπληκτα

πρόσωπα, ἀλλ' ἡ κυρία ταγματάρχου ἐξηκολούθησεν ἀνεῦ περαιτέρω προοιμίων: «Ἐλένη, ὁ κύριος Μάινχαους σὲ ζητεῖ εἰς γάμον. Ποῖαν ἀπάντησιν νὰ δώσω;»

Τὸ κάτωχρον πρόσωπον τῆς Ἐλένης ἐπορφυρώθη αἰφνιδίως. Ἀνέπεμψε βαθὺν στεναγμὸν καὶ προσέβλεψε τὸν Ὀδωνα μὲ βλέμμα ἀπεριγράπτου ἐκφράσεως.

«Καὶ εἶνε ἀληθές;» ἐψιθύρισεν εἰτα ἡ νεάνις μετὰ ἀσθενεστάτην φωνήν.

«Ναί, ἀληθές, προσφιλεστάτη δεσποινίς,» ἀπήντησεν ὁ Ὀδων πλησιάσας πρὸς αὐτήν, καὶ ψιθυρίζων προσέειπεν. «Ἡμῖν τυφλὸς, φιλάτη, ἀλλ' ἀνέβλεψα ἐγκαίρως.»

«ὦ, τί εὐτυχία!»

Ἡ κόρη ἐξερράγη εἰς δάκρυα ἀκρατήτου χαρᾶς, ὁ Ὀδων ἠσπασθὴ αὐτὴν περιπαθῶς, ἡ δὲ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἔσπευσαν νὰ ἐκφράσωσιν αὐτοῖς τὰ συγχαρητήριά των.

«Πῶς θὰ φανῇ εἰς τὸν φίλον σας, τὸν κόμητα;» ἠρώτησε γελῶσα ἡ κυρία ταγματάρχου.

«Τὸν Ῥοδόλφον; Ἄ ναί, ἠναγκάσθη δυστυχῶς ν' ἀναχωρήσῃ αἰφνιδίως. Μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς ἐγχειρίσω αὐτὰς τὰς γραμμάς, εὐγενεστάτη κυρία.»

Ἡ κυρία ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν ταχέως, ἀνέγνωσεν αὐτήν, μετὰ δυσαρέστου ἐκπλήξεως ὡς ἐφαίνετο, καὶ εἰτα τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὴν θυγατέρα της, τῆς ὁποίας ἡ ὄψις ἔγεινεν ὡσαύτως κατηφής.

Ἀλλὰ περὶ τούτου ὀλίγον ἐφρόντιζε τὸ νεαρὸν καὶ εὐτυχὲς ζεῦγος. Ὁ Ὀδων ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι ὅσον τάχιστα, ἐπεὶ δὲ ἐξ οὐδενὸς μέρους ἠγέρθη ἀντίρρησης, ὠρίσθη ἡ ἡμέρα τῶν γάμων εἰς δύο μῆνας βραδύτερον. Ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἠρώτων συχνάκις ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ περὶ τοῦ κόμητος φὸν Πύτσωφ, τοῦ ὁποίου περιέμενον ἀνυπομόνως τὴν ἐπάνοδον. Ὁ Ὀδων ἀπεκρίνετο πάντοτε ὅτι δὲν ἔλαβε δυστυχῶς ἀκόμη καμμίαν εἰδησιν, συγχρόνως ὅμως ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ κόμης δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τοὺς γάμους τοῦ φίλου του.

Τοῦτο ὅμως δὲν συνέβη. Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων ὁ Ὀδων ἔλαβε ἐν τηλεγράφημα παρὰ τοῦ φίλου του Βύρκνερ, τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ νεαρὸς σύζυγος ἔκρυπεν ἐπιμελῶς εἰς τὸ θυλάκιόν του μέχρι τῆς στιγμῆς, καδ' ἦν ἐπέβη μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἄμαξαν, ἥτις ἀπῆγεν αὐτοὺς εἰς τὸ ταξεῖδιον τοῦ γάμου. Τότε ἐνεχείρισεν αὐτὸ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τὴν κυρίαν ταγματάρχου, ἥτις μετὰ κάτωχρον πρόσωπον ἀνέγνωσε τὰς ἐπομένους λέξεις:

«Ἀγαπητέ μου Ὀδων! Εἰς σὲ καὶ εἰς τὴν νεαρὰν συζύγόν σου τὰ θερμότερα συγχαρητήρια παρὰ τοῦ φίλου σου Δρ. Γεωργίου Βύρκνερ, alias κόμητος Ῥοδόλφου φὸν Πύτσωφ.»

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΗΜΟΥΝΤΑ.

Ἀθῆναι τῇ 20 Φεβρουαρίου 1891.
4 Μαρτίου

Στοιχηματίζω ὅτι αἱ λέξεις σμύρις καὶ βαρυτίνη ἠχοῦσι ξενοτρόπως εἰς τὴν ἀκοήν σου καὶ δὲν ἀφυπνίζουσι τίποτε ὠρισμένον εἰς τὸ πνευμά σου. Καὶ ὅμως

περὶ τὴν σμύριδα καὶ τὴν βαρυτίνη συνήφθη κρατερὰ μάχη ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ μας, τὸ δὲ χυθὲν δι' αὐτὴν μέλαν θὰ ἤρκει νὰ μαυρίσῃ ὅλους τοὺς κατὰ τὰς παρελθούσας ἐκλογὰς ἀποτυχόντας ὑποψηφίους.

Μάθε λοιπὸν ὅτι ἡ σμύρις καὶ ἡ βαρυτίνη εἶνε ὀρυ-

κτὰ ἐξαγόμενα τὸ μὲν πρῶτον ἐν Νάξῳ, τὸ δὲ δευτέρῳ ἐν Μήλῳ, Κιμῳλῳ, καὶ Πολυαίγῳ, ὅτι εἶνε κτῆμα τοῦ Κράτους καὶ ὅτι ἀντιπροσωπεύουσιν ἑκατοντάδας χιλιάδων δραχμῶν.

Ἡ σμύρις χρησιμεύει πρὸς τριβὴν καὶ στίλβωσιν, ἴσως δὲ σοὶ ἔτυχε νὰ ἴδῃς τὸ κοκκωτόν, κιτρινωπόν, ἀμ-

ἐξάγει καὶ σταφίδας καὶ οἶνους καὶ μάρμαρα, θὰ εἴπῃς· ἀλλ' εἰς ταῦτα δὲν εἶνε μοναδικὴ προμηθεύτρια τῶν ἔθνων· τὸ ἀξιοπαρατήρητον εἶνε ὅτι ὁ,τι μοναδικὸν ἢ ὠραῖον παράγει καὶ ἀποστέλλει ἀλλαχοῦ, τὸ παράγει ὁ θεῖος ἡλιός της ἢ τὸ εὐλογημένον ἔδαφός της· ἡ φύσις αὐτῆς ἔμεινε μεγάλη καὶ δημιουργικὴ ὅπως ἄλλοτε·

Ἡ ΕΠΑΙΤΙΣ.

Εἰκὼν ὑπὸ G. Induno.

μοσιδὲς αὐτὸ ὀρυκτὸν ἐπικεκολλημένον ἐπὶ τεμαχίου χάρτου, φέροντος τίς οἶδε τίνος εὐρωπαϊκοῦ ἐργοστασίου τὴν φέρμαν, χωρὶς νὰ μαντεύσῃς τὴν καταγωγὴν του· ἐν τούτοις ἡ σμύρις ἐκείνη προήρχετο ἐξ Ἑλλάδος, διότι ἀνὰ τὴν ὑψηλίον μόνη ἡ Ἑλλὰς καὶ ἐξ αὐτῆς μόνη ἡ Νάξος παράγει τὸ περιβόητον ὀρυκτόν. Ἄλλοτε ἡ Ἑλλὰς ἐργαζομένη διὰ τὴν ἀνθρωπότητα παρήγε ποίησιν, φιλοσοφίαν, καλλιτεχνίαν· ἔκαμεν ἐξαγωγὴν ἰδεῶν· τῶρα κάμνει ἐξαγωγὴν σμύριδος· ἡ ἰδιοφυΐα της διατρέχει τὸν κόσμον ὑπὸ μορφὴν κόνεως· ἡ Ἑλλὰς

μόνον οἱ ἄνθρωποι μετεβλήθησαν· αὐτοὶ ὄχι διὰ τοῦς ἄλλους ἀλλ' οὐδὲ δι' ἑαυτοὺς δὲν παράγουσι· ὅλοι εἰσάγουσι· ἀπὸ τοῦ κουρέως ὅστις προμηθεύεται ἔξωθεν τὰ ἀρωματικά του ὕδατα καὶ τοὺς σάπωνάς του μέχρι τοῦ λογίου νέου ὅστις εἰσάγει τὰς ἰδέας του καὶ τὰ λογοπαίγνια του.

Ἡ δὲ βαρυτίνη;

Ἡ βαρυτίνη εἶνε ὀρυκτὸν ἀργυροῦχον, πλουσιώτερον τῶν ἐκβολάδων τοῦ Λαυρίου, διότι ἡ ποσότης τοῦ ἀργύρου ἣν περιέχει ποικίλλει ἀπὸ 300 μέχρι 1000 καὶ

πλέον γραμμαρίων κατὰ τόννον, καὶ διότι ἡ ἀπ' αὐτοῦ ἐξαγωγή τοῦ ἀργύρου, γινομένη διὰ τῆς ὑγρᾶς ὁδοῦ, δηλαδή διὰ διαλύσεως ἀλατος, ἀπαιτεῖ δαπάνην πολὺ μικροτέραν τῆς ἐκκαμινεύσεως τῶν ἐκβολᾶδων. Ἡ βαρυτίνη ἀνεκαλύφθη πρό τινων ἐτῶν ἐν Μήλῳ ὑπὸ τῆς μεταλλευτικῆς Ἑταιρείας Σίφνος-Εὐβοία, εἰς ἣν εἶνε παρακεχωρημένη ἡ ἐκμετάλλευσις μόνον ἀργυροῦχου μολύβδου.

Οὐτὲ καιρὸν οὐτε χῶρον ἔχω νὰ σοὶ ἐκθέσω λεπτομερῶς τὰς περὶ τῶν ὀρυκτῶν τούτων θορυβώδεις συζητήσεις τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς· σοὶ λέγω μόνον ὅτι κυβερνήσεις καὶ ἀντιπολίτευσις προκειμένου περὶ ἐξορύξεως αὐτῶν παρ' ὀλίγον ἐξώρυσσον . . . τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλήλων.

Ἐν τῇ προηγούμενῃ μου σοὶ ἔγραφον περὶ τοῦ φοβεροῦ χειμῶνος ὅστις ἐπέσκηψεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα· οἱ γέροντες — διότι διὰ τὰ ἐκτακτά γοητότα ἡ μνήμη τῶν γερόντων ἀποτελεῖ τὸν πῆχυν διὰ τοῦ ὁποίου μετροῦνται — δὲν ἐνθυμοῦνται τοιοῦτον κακόν.

Πολλαχοῦ τῆς Στερεᾶς καὶ τῆς Πελοποννήσου οἱ ὑδρόμυλοι ἐπάγωσαν καὶ ἐσταμάτησαν, οἱ δὲ χωρικοὶ, διακοπείσης καὶ τῆς συγκοινωνίας, ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης. Εἰς τὸ χωρίον τῆς Εὐρυτανίας Κρίκελλον αἱ οἰκίαι κατεχώσθησαν ὑπὸ τὰς χιόνας, αἵτινες ἐφθασαν μέχρι τεσσάρων μέτρων, οἱ δὲ κάτοικοι ἐξῆλθον ἐκ τῶν στεγῶν ὅπως συγκοινωνήσωσι πρὸς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων καὶ ἀρδευθῶσι. Ἐν Κυνουρίᾳ χωρικοὶ μετὰ πέντε ἡμιόγων πορευόμενοι εἰς Τανίαν ἀπετυφλώθησαν ἐκ τῆς πολλῆς χιόνος καὶ ἀπεπλανήθησαν. Εὐτυχῶς πρὸ αὐτῶν συνήντησαν μικρὸν παρεκκλήσιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔμειναν τρία ἡμερονύκτια ἄνευ πυρὸς καὶ τροφῆς. Τὴν τετάρτην ἡμέραν διελθὼν ἐκεῖθεν ὁ ταχυδρόμος συμπάρελαβέ τινας, ἐγνωστοποίησε δὲ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν πλησιεστέραν κώμην, ἐξ ἧς εἴκοσι ἄνδρες ἀνοίξαντες δίοδον διὰ πτωρίων ἔσωσαν καὶ τοὺς λοιπούς. Μετὰ δύο ἡμέρας καταρδῶδη νὰ ληφθῇ φροντίς καὶ περὶ τῶν ἡμιόνων, οἵτινες ἐκ τῶν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ εὐρισκομένων πεντήκοντα σανίδων εἶχον φάγη ἐκ τῆς πείνης περὶ τὰς τριάκοντα! Καὶ ἐν Ἀττικῇ τὸ χωρίον Βίλλια ἀπεκλείσθη, ἐστάλησαν δ' ἐξ Ἀθηνῶν δισχίλιοι ἄρτοι καὶ ἄλλα τρόφιμα διὰ φορητῶν ἀμαζιῶν.

Δὲν ἤξεύρω ποῦ ἦτο ὁ ἥλιος κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα — εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦλάχιστον δὲν ἐφαίνετο — ἀλλ' ἂν κατάρδωσε διὰ ῥωγμῆς τινος τοῦ συμπαγοῦς, μολυβδόχρου τῶν νεφῶν θῦρακος νὰ ἴδῃ κάτω σαβανωμένην ὑπὸ τὰς χιόνας τὴν Ἀττικὴν του, κατ' ὃν χρόνον, ἄλλα ἔτη, ἡ ἀμυγδαλιὰ ἡτοιμάζε τὰ ἄνθη τῆς, *neige odorante du printemps* κατὰ τὴν ὠραίαν καὶ ποιητικὴν περὶ τῶν λευκῶν ἀνθέων τῆς ἑαρινῆς μηλέας ἔκφρασιν τοῦ Βικτωρος Οὐγγῶ, θὰ ἐδυσπίστησεν εἰς τὰ ὄμματά του, θ' ἀμφέβαλλε ἂν Ἑλλάς ἦτο ἐκεῖνη ἡ χώρα ἡ σκυδική τις ὑπερβόρειος καὶ θὰ ἠρώτησε περίφροντις ἑαυτὸν: Αὐτῆς τῆς χώρας τὰ πεζοδρόμια θὰ πυρακτώσω ἐγὼ μετὰ τινας μῆνας, καὶ θ' ἀναγκάσω τοὺς κατοίκους ἀσθμαίνοντας, ἰδρώτι περιρροεμένους, ἀτονοῦντας ἐκ τῆς πνιγηρᾶς ὡς καμίνου ἀτμοσφαίρας νὰ κλείωσι τὰ δικτυωτά των καὶ νὰ ζητῶσιν ἐν τῇ σκιᾷ δρόσον, ὀλίγον ἄερα ἀναπνεύσιμον;

Σὲ ἀσπάζομαι

Παρεπίδημος.

Τῇ 25 Φεβρουαρίου.
9 Μαρτίου.

Αγαπητέ,

Χθὲς ἐπὶ τέλους ἐτελείωσαν τὰ βάσανά μας· εὐεργετικαὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἀπεδίωξαν τὰ σύννεφα, ἅτινα ἐσκέπαζον τὴν πόλιν μας βαρέα ὡς θόλος μπουδρουμίου. Ὁ κόσμος ἐξεχύθη ἀνὰ τὴν πόλιν ἐορτάζων τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς καλοκαιρίας, ἐορτάζων τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἡλίου.

Ὡ! ὁ ἥλιος! ἄλλαι χώραι εἶνε πλασμέναι διὰ τοὺς πάγους καὶ τὴν ὀμίχλην, ἡ Ἑλλάς ὄχι!

Ἡέλι', ἡ τοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν . . .

τὸν πρῶτον ἴσως ὕμνον ὃν ἐτόνισεν ὁ ἀρχαῖος Ἕλληνας ἀπηύθυνεν εἰς τὸν ἥλιον· ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς μετώπης τοῦ Παρθενῶνος παρίσταται ἐπὶ ὁδηγῶν τὸ ἄρμα τοῦ καὶ ἐφαπτόμενος τῶν ὑδάτων ὅπως φωτίσῃ τὴν θαυμασίαν σκηνὴν τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ ἐν Ἰλίῳ εὐρεθεῖσα μετώπη παρίστησιν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ τεθρίππου τοῦ ἀκτινοβόλον στέμμα φέροντα· ὁ δὲ περίφημος κολοσσὸς τῆς Ῥόδου, τὸ πελώριον ἔργον τοῦ Χάρητος, ἦτο ἀγαλμα τοῦ ἡλίου. Πανταχοῦ ὁ ἥλιος. Τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, θερμὴν ὡς τὸ φῶς του, διетήρησαν καὶ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες. Εἰς τὰ δημοτικὰ ἄσματα, εἰς τὰ παραμύθια τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ὁ ἥλιος διαδραματίζει σπουδαῖον πρόσωπον. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως; Ἄνευ αὐτοῦ ἡ ἑλληνικὴ χώρα εἶνε στόμα ἄνευ μευιδιάματος· ἄνευ αὐτοῦ εἶνε νεκρά, ἄψυχος· αὐτὸς

ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει,

τὴν στολίζει καὶ τὴν διακοσμεῖ, ὁ ἀπαράμιλλος ζωγράφος τῆς γραφικῆς καλλονῆς τῆς, ὁ καθιστῶν τὸν ἀέρα τῆς τόσον διαυγῆ, ὁ ποικίλων διὰ τόσων ἀποχρώσεων τὸ θαυμαστὸν πανόραμα τῆς ἑλληνικῆς φύσεως.

Ἡ Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω ἀνέτειλεν ἡλιοστεφής, με κυανοῦν καὶ ἀνέφελον οὐρανὸν, ἑαρινή, χαρμόσυνος. Καὶ τὸ πλῆθος μὲν ἐξεχύθη ἀνὰ τὴν πόλιν, ὡς οἱ κοχλῖαι μετὰ βροχὴν εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀλλ' ἡ Ἀπόκρεω ἐωρτάσθη ψυχρῶς, μονοτόνως, ἄνευ πρωτοτύπου τινὸς ἐμπνεύσεως, ἄνευ ἐκρήξεως τινος φαιδρότητος, ὅπως ἄλλοτε. Καὶ ἐν τούτοις ἡ φύσις, ἡ αἰθρία, ἡ μελιχρὰ φύσις ἦτο ἐξαισία· τὸ πλαίσιον ἦτο θαυμάσιον, ἀλλ' ἡ ἐν αὐτῷ εἰκὼν δὲν ἤξιζε τὸν κόπον.

Πρὸ τριῶν τεσσάρων ἐτῶν, ἐπὶ δύο περιόδους, αἱ Ἀπόκρεω ἐωρτάσθησαν ἐν Ἀθήναις μετὰ πολλῆς πανηγυρικότητος, ζωηρότητος καὶ καλαισθησίας. Συνέστησαν κομμητάτα ἅτινα μεθ' ὅλον τὸ ἐπαναστατικὸν ὄνομα τῶν εἰργάσθησαν μετ' ἐξαίρετου δραστηριότητος καὶ φιλοκαλίας. Συνελέχθησαν χρήματα, ὠρίσθησαν βραβεῖα, ἀπεκλείσθησαν ἐκ τῶν προτέρων καὶ ἀμετακλήτως τὰ εἰδεχθῆ θεάματα, οἱ ποταποὶ ἢ βδελυροὶ ὑπαινιγμοί, ἐκεντήθη διὰ τῶν πτερνιστήρων τῆς ἀμοιβῆς ἡ εὐφυΐα, ἡ δημιουργικὴ ἐπίνοια. Καὶ ὄντως ἡ Ἀπόκρεω ἐκεῖνη ἦτο ἀληθὴς ἐορτή· ἐφαίνετο βεβαίως πού καίπου ἡ ἀπειρία τῆς πρωτοπειρίας ἀλλὰ τὸ σύνολον ἦτο ὠραϊότατον· συμπλέγματα καλλιτεχνικά, ἀλληγορικὰ παραστάσεις ἀρχαῖαι ἢ μεσαιωνικαὶ μετ' ἀπαραμίλλου καλαισθησίας φιλοτεχνηθεῖσαι, σκηναὶ ἱστορικαὶ, ὑπαινιγμοὶ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ πολιτικοῦ συγχρόνου βίου πλήρεις εὐφυΐας καὶ κακεντρεχείας, καυστικαὶ ἀλλὰ χαριέσταται σάτυραι

κατὰ τῶν κονιοστεφῶν ὁδῶν· κτλ. κτλ. Ὑπῆρχον βραβεΐα μέχρι χιλίων δραχμῶν. Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ Σμύρνης προσέδραμον εἰς Ἀθήνας ὅπως ἴδωσι τὸ θέαμα. Ἡ Ἀθηναϊκὴ Ἀπόκρῃς οὕτω ἀρτία γεννηθεῖσα διὰ μιᾶς, ὥς Ἀθηνᾶ πάνοπλος ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, ὑπέσχετο νὰ γίνῃ κατὰ μικρὸν φαῖδρά τις καὶ ἀλλοπρόσαλλος, πλήρης γελῶτων καὶ θορύβου καὶ μέδης εὐθυμίας, ἀνδοκόσμητος, ἡλιοστεφῆς, εὐωδιῶσα, σκιρτητικὴ ἐορτὴ, ὥς ἡ ἐν Νικαίᾳ ἢ ἐν Νεαπόλει. Τὸ δεύτερον ἔτος, διατηρουμένης εἰσέτι τῆς κεκτημένης δυνάμεως, κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους, ἐγίνε πάλιν ἄτι· ἔπειτα τίποτε. Τὸ εὐλογημένον τοῦτο κλίμα κάμνει τοὺς ἀνθρώπους ἀψικόρους· ἐδῶ αἱ ιδέαι ἔχουσι τι ἀνήσυχον καὶ οἰνοπνευματώδες ὡς ὁ καμπανίτης οἶνος, αἱ δὲ ἀποφάσεις ἐκρήγνυνται αἰφνιδίως ὥς τὸ ἐκ φελλοῦ πῶμα· ἔπειτα διὰ μιᾶς ξεθυμαίνει τὸ ὅλον.

Ἐπανήλδον λοιπὸν αἱ Ἀθῆναι εἰς τὸ statu quo, τὸ δ' ὅλον θέαμα ἀπετελεῖτο προχθὲς ἐξ ὁμίλων ρυπαρῶν καὶ ρακενδύτων παρελαυνόντων ἐπὶ ὄνων καὶ παρωδούντων τοὺς περιηγητάς, ἐξ οἰκτρᾶς καὶ σικχαμερᾶς παραστάσεως ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ παρωδίας σελίδος τῆς συγχρόνου ἐθνικῆς ἱστορίας, ἐξ ἀνθρώπου τινὸς περιβεβλημένου ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ παιγνιοχάρτων, ἐκ τῶν ἐλεεινῶν καὶ βρωμερῶν παραστάσεων τῆς καμῆλας καὶ τῆς ἀρκούδας, ἀρμοζουσῶν τὸ πολὺ εἰς γύφτους ἀλλ' ὄχι εἰς κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν, ἐξ ἀνουσίων τινῶν Περικλέτων, ἐκ τοῦ ποιητοῦ τοῦ κάρρου ὅστις μὲ στίχους χωλοὺς κατὰ τοὺς πόδας καὶ ἡκρωτηριασμένους ἔτρεπεν εἰς φυγὴν διὰ τῶν ἀποτροπαίων βαμολογιῶν του τοὺς διατηροῦντας αἰσθημὰ τι καλαισθησίας εἰς τὴν ἀκοήν τῶν καὶ σεμνοπρεπειᾶς εἰς τὸ ἡθὺς τῶν. Τὸ μόνον ἀνδραπινὸν ἐκ τῶν μεταμφιέσεων τῶν ἐφετινῶν Ἀποκρῶν ἦσαν δομιοφόροι ἥμιλοι ἐφ' ἀμαζῶν παρελαύνοντες καὶ ἐκσφενδονῶντες κατὰ τῶν διαβατῶν κομφῆτα ἢ φασηόλια, καὶ παρέα τις ψάλλουσα διὰ τῶν ὁδῶν τὸ ἀποκρηάτικον τραγοῦδι, οὗ τινος οἱ στίχοι εἶνε μέτριοι ἀλλ' ἡ μουσικὴ πηδηκτὴ, ζωηρά, πλήρης μαργιολίας. Αὐτὰ εἶνε ὅλα. Καὶ αὐτὰ συνέβησαν ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐξεχύθη ἡ εὐφυΐα εἰς τὸν κόσμον· ἄνοστα καὶ ἀνάλατα. Φεῦ! ἡ Ἀττικὴ δὲν παράγει πλέον ἀττικὸν ἄλας! . . .

28 Φεβρουαρίου

12 Μαρτίου

Διερχόμενος τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας βλέπω θλιβερᾶς κυματίζουσιν ἐπὶ τοῦ Πανεπιστημίου τὴν μελανὴν σημαίαν. Ἐρωτῶ τίς ἐκ τῶν καθηγητῶν ἀπέθανεν καὶ μοι λέγουν· ὁ Πέτρος Παπαρρηγόπουλος.

Τίς δὲν γνωρίζει τὸν διάσημον νομομαθῆ, τὸν περίπυστον καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου, τὸν ἐξοχὸν δικηγόρον, οὗ ἡ φήμη ἐξικνεῖται μέχρι τῶν μικροτέρων κωμῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου;

Ὑψηλός, λιπόσαρκος μᾶλλον, μὲ ὀστεώδη μορφήν, μὲ ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς, μὲ ῥίνα γριπὴν, εἶχε τι ἀσυνήθως νοήμον καὶ ἀγχίνουν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ· ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν ἦσαν τὰ χεῖλη, καταπληκτικῶς ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ τοῦ Βολταίρου, κάτω νεύοντα καὶ κυρτούμενα, ἔτοιμα νὰ συσταλῶσι πρὸς εἰρωνείαν ἢ σαρ-

κασμόν, νὰ ἐξακοντίσωσι τὸ ὀξύ βέλος τοῦ πνεύματος του.

Ὁ Παπαρρηγόπουλος ἐγεννήθη τῷ 1818 ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκ περιφανοῦς φαναριωτικῆς οἰκογενείας, ἦτο τριετὴς μόλις ὅτε ἡ μήτηρ του ἐν θυελλώδεσιν ἡμέραις κατέφυγεν εἰς Ὀδησὸν δι' ἰστιοφόρου μετὰ τῶν δύο τέκνων τῆς· τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου, τοῦ γηραιοῦ ἤδη καὶ περικλεοῦς ἱστορικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἡ μεγαλοψύχως ἐγκατερέχασα ἐν τῇ συμφορᾷ εὐγενὴς οἰκογένεια κατήλθεν ἔπειτα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐγένοντο μαθηταὶ ἐν Αἰγίνῃ τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου τοῦ Γένους Γεωργίου Γενναδίου. Τῇ ἀρωγῇ συγγενῶν ἀποσταλεῖς εἰς Γερμανίαν καὶ σπουδάσας ἐν Μονάχῳ καὶ Χαϊδελβέργῃ τὰ νομικὰ ὁ Πέτρος Παπαρρηγόπουλος ἐπανεκαμψε τῷ 1839 εἰς Ἀθήνας. Ἐν Ἑλλάδι ἐπεκράτει τότε τοιαύτη λειψανδρία ἐιδικῶν ἐπιστημόνων ὥστε ἡ διδασκαλία τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς τὸν φαρμακοποιὸν τῆς Αὐλῆς Λάνδερερ! Ἀρα ἀφικόμενον λοιπὸν καίπερ νεαρῶτατον διώρισεν ἡ Κυβέρνησις τὸν Πέτρον Παπαρρηγόπουλον ὑφηγητὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, ὑφηγητὴν ὅμως, οὐχὶ κατὰ τὸν νῦν ἐπικρατοῦντα θεσμόν, ἀλλ' οἶονεῖ καθηγητὴν, λαμβάνοντα μισθὸν καὶ ὑποχρεωμένον νὰ διδάσκῃ κατ' ὀρισμένας ὥρας. Μετ' ὀλίγον ἐκλήθη εἰς τὴν δικαστικὴν ὑπηρεσίαν, ἀνῆλθε κατὰ μικρὸν τὰς βαθμίδας τῆς ἱεραρχίας ἀπὸ τοῦ Πρωτοδίκου μέχρι τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ἐγένετο καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, συνέγραψε τὰ πολύτομα καὶ πλήρη νομικῆς σοφίας ἔργα του, ἅπανα θέλουσι παραμείνῃ μαρτύρια τῆς ἐπιστημονικῆς δεινότητος καὶ τῆς χαλκεντέρου φιλοπονίας τοῦ ἀνδρός.

Ὁ Πέτρος Παπαρρηγόπουλος ἐξελέχθη πολλάκις πρύτανις τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλ' ἡ πρώτη αὐτοῦ πρυτανεΐα εἶνε ἀξία ἰδιαίτερας ἀναγραφῆς καὶ ἐξάρσεως διότι συμπίπτει πρὸς σπουδαιότατον γεγονὸς τῆς ἱστορίας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἦσαν αἱ μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Ὀθωνος δεινὰ καὶ τρικυμώδεις ἡμέραι· ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ἡ ἀναρχία. Ὁ Πέτρος Παπαρρηγόπουλος συνεκρότησε τὴν πανεπιστημιακὴν φάλαγγα, ἦτις συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς διατήρησιν τῆς ἐννόμου τάξεως, διασάλευθείσης ἐκ τοῦ βιαίου κλονισμοῦ τῆς μεταπολιτεύσεως. Τὸ Πανεπιστήμιον τότε ἐτίμησε τὴν Ἑλλάδα· αἱ ὕψισται καὶ εὐγενέσταται περὶ καθήκοντος καὶ τάξεως ιδέαι ἐνέπνεον καὶ ἐνεψύχουν καθηγητάς καὶ φοιτητάς. Τὴν ἡμέραν ἐφρούρουσαν τὴν δὲ νύκτα ἐξετέλουν περιπολίας. Ὁ Πέτρος Παπαρρηγόπουλος ἐν τοῖς πεπραγμένοις τῆς πρυτανείας του ἐκτίθησιν ὡς ἐξῆς τὰ κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας.

«Εἰ καὶ πολλοὶ τῶν καθηγητῶν διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὰς ἔξεις καὶ τὴν ὑγείαν ἥκιστα ἦσαν ἐπιτήδαιοι πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ φρουροῦ τῆς δημοσίας τάξεως, ἔργον τόσον βαρύτερον ὅσον μικρότερος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιχειρούντων αὐτό, προθύμως ὅμως ἀπεδύθησαν καὶ ἐνεκαρτέρησαν εἰς τὸν ἀγῶνα, περιπολοῦντες κατὰ τὰς χειμερινὰς ἐκεῖνας νύκτας, ἀγρυπνοῦντες καὶ ταλαιπωροῦμενοι καὶ κινδύνους ὑφιστάμενοι.»

Ἀξιοσημείωτον δὲ εἶνε ὅτι οἱ καθηγηταὶ ἐξηκολούθουν νὰ διδάσκωσιν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ· «οὐδεὶς ἐκ τῶν συναδέλφων μου ἐκωλύθη νὰ διδάσκῃ κατὰ τὰς τεταγμένας ἡμέρας καὶ ὥρας, μὴ ἔχων οὕτε τὰς ἐορτάς

ανάπαυσιν διότι αὐταὶ ὠρίσθησαν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις.»

Περὶ ἑαυτοῦ οὐδὲ λέξιν λέγει ὁ μετριοφρων ἀνὴρ, ἀλλὰ πάντες γινώσκουσι τίς ὑπῆρξεν ἡ συνεκτικὴ δὴ-

ναμὶς, τὸ διοικοῦν πνεῦμα, τίς ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τῆς μεγαλόφρονος ἐκείνης ἐνεργείας τοῦ Πανεπιστημίου,...

Σὲ ἀσπάζομαι

Παρεπίδημος.

Η ΤΥΦΛΗ ΜΑΡΤΥΣ.

Διήγημα γεγονότος.

(Τέλος.)

Ὁ Κάλμαν ἔσσειε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε μειδιών εἰς τὴν Σιδωνίαν ὅτι δ' ἀναγκασθῇ νὰ μετριάσῃ τὸν πρὸς ἀναχώρησιν ζῆλόν της, διότι δὲν εἶνε τόσον εὐκόλῳ νὰ εὐρεθῶσι καλοὶ ἀγορασταὶ διὰ τὰ οἰκόπεδα ἐκεῖνα, καὶ θὰ ἦτο ἀνοησία νὰ πωληθῶσιν ὅπως τύχη, οὐχ ἦτο δὲν ὡς ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ ὅτι εἶνε δυνατόν καὶ ἐν τῷ δύο ἡμερῶν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν ἀπάντησιν.

Διὰ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ἐκραταιώθη ἡ ἀπόλυτος ἐμπιστοσύνη τῆς Σιδωνίας πρὸς τὸν φίλον τοῦ ἐρωμένου της. Δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ἄλλην φροντίδα καὶ ἀνησυχίαν παρὰ μίπως βραδύνη ἢ ὑπόδεισις καὶ ἀναβλήθη τὸ ταξιδεῖόν της. Ἡ εὐτυχία ἦλθεν εἰς αὐτὴν τόσον αἰφνυδίως καὶ ἀπροσδοκῆτως ὥστε ἐφοβεῖτο μήπως παρουσιασθῇ αἰφνης ἀπροσδόκητόν τι ἐμπόδιον εἰς τὴν μετὰ τοῦ Ροδόλφου συνένωσίν της. Ἀπεφάσισε λοιπὸν ἐκ παντὸς τρόπου καὶ διὰ πάσης θυσίας νὰ ἐπιχειρήσῃ ὅσον τάχιστα τὸ ταξιδεῖον, κάμνουσα μόνον τὰς ἀπολύτως ἀναγκαίας προπαρασκευάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρωτίστη, ἐννοεῖται, ἦτο ἡ τῶν ἐνδυμάτων της. Εἶχε πολλὰ ρούχα νὰ ἐτοιμάσῃ, πρὸ πάντων ἀσπρόρρουρα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐχρειάζετο μία καλὴ ράπτρια. Ἔστειλε λοιπὸν ἀμέσως τὴν ὑπὲρθετον εἰς τὸ τυφλοκομεῖον διὰ νὰ καλῇ τυφλὴν τινα νεάνίδα, ὀνόματι Λίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν της.

Ἡ Λίνα ἦτο πτωχὴ καὶ ὀρφανὴ ἀλλὰ εὐφρεστάτη κόρη, ἥτις ἐξεπαιδεύετο ἐν τῷ σχολείῳ τῶν τυφλῶν δι' ἐξόδων τῆς Σιδωνίας· εἶχε δὲ ἡ τυφλὴ αὐτὴ κόρη τόσον λεπτὴν ἀφὴν, ὥστε ἐξετέλει ἐργασίας, διὰ τὰς ὁποίας ἄλλως ἢ ὅρασις εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα. Πρὸ πάντων ἦτο ἐξαιρετὸς ράπτρια ἀσπρόρρουχων, καὶ ἡ ραπτική της ἐργασία ἦτο τῷ ὄντι ἀξιοθαύμαστος. Ἡ Σιδωνία εἶχεν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν δυστυχὴ κόρην, ἥτις ὡσαύτως ὑπερηγάπα τὴν γενναίαν της προστάτιδα.

Τῇ ἐπομένῃ πρωΐᾳ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Σιδωνίας ἐκάθητο ἡ τυφλὴ, δεκαεξαετῆς περίπου κόρη, καὶ ἔρραπτεν ἐπιμελῶς, μὲ τὴν συνήθη αὐτῆς εὐχέριαν καὶ ἱκανότητα, συνδιαλεγομένη συγχρόνως μετὰ τῆς Σιδωνίας, ὅτε αἰφνης παρουσιάσθη ὁ μεσίτης Κάλμαν. Ἡ Σιδωνία εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ ἐνταῦθα ἤρχισαν νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως τῶν κτημάτων. Ὁ Κάλμαν ἔλεγε ὅτι εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ εἰρεθῶσιν ἀγορασταί, δυνάμενοι νὰ πληρώσωσιν ἀμέσως ὅλον τὸ ποσό, θὰ ἦτο δὲ πράγματι μεγάλη ἀνοησία νὰ πωλήσῃ τὰ κτήματά της ἐν βίᾳ εἰς τὴν τυχούσαν τιμὴν, καὶ συνεβούλευε τὴν Σιδωνίαν νὰ περιμείνῃ ὀλίγους μῆνας.

Ἡ Σιδωνία ἐνέπεσεν εἰς παντελὴ ἀπελπισμὸν καὶ ἐξερράγη εἰς δάκρυα. Ὁ Κάλμαν ἤρχισε νὰ τὴν διαβεβαίῃ ὅτι κατέβαλε πᾶσαν ἐνέργειαν ἀλλ' ὅτι ἐστὰρ ἀδύνατον νὰ ἐκτελέσῃ τὸν πόθον της χωρὶς νὰ παραβλάψῃ τὰ συμφέροντά της.

«Βεβαίως, ὑπάρχει ἐν μόνον ἓξ ἑκατομμύρια δολάρια» εἶπε μετὰ τινος σιγῆς, «διὰ τοῦ ὁποίου ἡδύνασθε νὰ ἀναχωρήσετε μὲ τὸ προσεχὲς ἀετιόπλοιον, τὸ ὁποῖον, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἀναχωρεῖ μετὰ μίαν ἑβδομάδα. Ἀλλὰ τότε θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ με ἀξιώσητε τῶσαυτῆς ἐμπιστοσύνης, ὅσης οὕτε ἐπιθυμῶ ν' ἀξιώθω οὕτε τολμῶ νὰ ἀναδεχθῶ τὴν εὐθύνην.»

«Καὶ διατί ὅχι, ἀξιότιμε κύριε Κάλμαν;» ἀπῆντησεν ἡ Σιδωνία, ἀνακουφισμένη ὑπὸ νέων ἐλπίδων «Νομίζετε ὅτι δὲν ἔχω πληρεστάτην καὶ ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην εἰς ὑμᾶς, ἀφ' οὗτου γνωρίζω πῶς ἐφῆρθε πρὸς τὸν Ροδόλφον;»

«Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ» εἶπεν ὁ Κάλμαν προφανῶς συγκεκινημένος· «εἰς τὴν ἐποχὴν μας, καθ' ἣν μόνον δυσπιστία καὶ κακὴν τρέχεια ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, εἶνε πολὺ κολακευτικὴ ἡ ἐμπιστοσύνη, τῆς ὁποίας με κρίνετε ἄξιον. Ἐν τούτοις ὅμως δὲν τολμῶ ν' ἀναλάβω τοσοῦτο βαρεῖαν εὐθύνην. Συναισθάνομαι κάλλιστα τὸν ἀκράτητον πόθον σας τοῦ νὰ ἐπαγίετε ὅσον τάχιστα τὸν

φίλον μου καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ συντελέσω μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις εἰς τὴν εὐτυχίαν σας. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο θὰ ἐχρειάζετο νὰ μοῦ δώσετε γενικὴν πληρεξουσιότητα, καὶ μάλιστα δικαστικῶς, διὰ νὰ εἰμπαρῶ ὡς ἀντιπρόσωπός σας νὰ πωλήσω τὰ κτήματά σας, νὰ εἰσπράττω χρήματα, νὰ τὰ παραδίδω εἰς τὰς τραπεζὰς καὶ διὰ τούτων εἰς ὑμᾶς· ἐν συντόμῳ, πρέπει νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇτε ὅλην σας τὴν περιουσίαν. Ἐπειτα λαμβάνετε μαζὴ σας τόσα μόνον χρήματα, ὅσα σὰς ἀναγκαιοῦσι διὰ τὸ ταξιδεῖον, παραδίδετε εἰς ἐμέ τὰ ὑπόλοιπα καὶ ἀναχωρεῖτε ἀμέσως. Ἐγὼ ἐν τῇ μεταξὺ τελειῶν ἐν ἀνέσει καὶ ἐπὶ τὸ συμφερότερον τὰς ὑποθέσεις σας καὶ στέλλω τὰ χρήματα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας εἴτε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μέλλοντος συζύγου σας εἰς τὸν ἐν Νέα Ὑόρκῃ τραπεζίτην σας. — Ἀλλὰ σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, δεσποινίς: πρέπει νὰ ἔχετε ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην· εἰς ἐμέ, καὶ σὰς λέγω εἰλικρινῶς ὅτι δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἀναλάβω τοσαύτην εὐθύνην.»

«Σὰς παρακαλῶ θερμῶς» εἶπεν ἡ Σιδωνία «μὴ ἀμφιβάλλετε καθόλου περὶ τῆς ἐμπιστοσύνης μου καὶ μὴ διστάσετε ἕνεκα τούτου νὰ μᾶς φανήτε χρήσιμοι. Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις θὰ ἀπαιτήσῃ πολλὴν ἐργασίαν καὶ πολλοὺς κόπους ἀπὸ σας. Ἐννοεῖται δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι ὁ χρόνος καὶ ὁ κόπος σας θὰ πληρωθῶν, διότι εἶνε πρέπον καὶ δίκαιον νὰ λάβετε τὰ μεσιτικὰ σας. Δὲν πρέπει κατ' οὐδέναν τρόπον νὰ τὰ ἀποποιήσῃτε. Καὶ αὐριον ἀκόμη εἶμαι πρόθυμη νὰ πάμε μαζὴ εἰς ἓνα συμβολαιογράφον, καὶ νὰ σὰς κάμω πληρεξουσίον μου. Ὅκτ' ἡμέραι θὰ μοῦ χρειασθῶν διὰ νὰ τακτοποιήσω τὰ πράγματά μου, ἔπειτα δὲ ἀναχωρῶ μὲ τὸ προσεχὲς ἀετιόπλοιον καὶ εἰς τρεῖς ἑβδομάδας εἶμαι ἴσως σύζυγος τοῦ Ροδόλφου.»

Ἡ Σιδωνία ἠριθρίασε κατὰ τὰς λέξεις ταύτας. Ὁ δὲ Κάλμαν ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ εἶπε: «Σὰς εὐχαριστῶ ἐν ὀνόματι τοῦ φίλου μου Βερνέρτου. Ἄν θέλετε δὲ νὰ κάμετε σωστὰ τὰ πράγματα, μὴ φοβηθῇτε τὰ ἔξοδα νὰ τηλεγραφήσετε εἰς τὸν Ροδόλφον ἀμέσως, κατὰ ποίαν ἡμέραν θὰ φθάσετε εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ κάμετε τὸν φίλον μου πραγματικῶς εὐτυχῇ· πράγματι συγκινούμαι ὅταν συλλογισθῶ πόσον εὐτυχὴς θὰ εἶνε εἰς ὀλίγας ὥρας ὁ φίλος μου.»

Ἡ Σιδωνία ἐννοεῖται ὅτι ἀμέσως ἐράνη πρόθυμος νὰ γράψῃ τὸ τηλεγράφημα, ὁ δὲ Κάλμαν ἀνέλαβε νὰ τὸ φέρῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ τηλεγραφεῖον. Ἀψοῦ ὁ μεσίτης ἀπῆλθεν, ἡ Σιδωνία ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἑξῆρον δωμάτιον, ὅπου ἡ τυφλὴ νεάνις ἐκάθητο καὶ ἔρραπτε. Ἡ συνδιάλεξις εἶχε γείνη ταπεινὴ τῇ φωνῇ. Ἀλλ' ἡ Λίνα ἤκουσεν ὡς φαίνεται τὴν φωνὴν τοῦ ξένου, διότι ἀμέσως ἠρώτησε: «Μοῦ ἐπιτρέπετε, δεσποινίς Σιδωνία, μίαν ἐρώτησιν; Ποίος ἦτο ὁ κύριος, μὲ τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ὁμιλήσατε;»

«Διατί θέλεις νὰ μάθης ποίος εἶνε;» ἀντηρώτησεν ἡ Σιδωνία.

«Ὡ,» ἀπῆντησεν ἡ τυφλὴ, «εἶνε καὶ ὀλίγη περιέργεια ἐκ μέρους μου ἐν τῇ μέσῳ. Μοῦ φαίνεται ὅτι κάπου εἶδα αὐτὸν τὸν κύριον καὶ διὰ τοῦτο ἤθελα νὰ μάθω ποίος εἶνε.»

«Τὸν εἰδετε;» ἠρώτησεν ἡ Σιδωνία ἐκπληκτος.

«Ναί» ἀπῆντησεν ἡ τυφλὴ «εἰμπαρῶ νὰ εἰπῶ ὅτι τὸν εἶδα τρόπον τινα. Τὸν ἤκουσα, καὶ ἄφ' οὗ ἐξασα τὸ φῶς μου, ἡ ἀκοή μου ἔγινε τόσον λεπτὴ, ἔχω δὲ καὶ τόσον ἐξαιρετὸ μνημονικὸ διὰ τὰς φωνὰς καὶ διὰ τοὺς τόνους, ὥστε ποτὲ δὲν τοὺς λησμονῶ. Ὅταν λῶσιν ἀκοῦν ἓνα ἄνθρωπον νὰ ὁμιλῇ, ἀμέσως σχηματίζω εἰς τὴν φαντασίαν μου τὴν εἰκόνα του. Ὅταν δὲ τύχῃ νὰ τὸν ἀκούω πάλιν, ἀμέσως ἀναγνωρίζω τὴν φωνὴν του καὶ ἡ εἰκόνα του παρουσιάζεται ἀμέσως εἰς τὴν φαντασίαν μου ὅπως ἐσχηματίσθη τὴν πρώτην φοράν, ὅπου τὸν ἤκουσα νὰ ὁμιλῇ. Δι' αὐτὸ λέγω ὅτι τὸν εἶδα.»

Ἦτο ὁ μεσίτης Κάλμαν· εἶπεν ἡ Σιδωνία.